

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΠΑΡΜΠΕ ΝΤ' ΩΡΕΒΙΓΥ

Η καταγωγή του... Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, έσ' στρατάρχης τών γραμμάτων. Οι ιδιότητες του. Η πελοχρωμία τών χειρ- γραφών του. Πώς έπραττανε και άσπεύανε τούς έχθρούς του. Ο Πενταστέν, τα στρέβια και ο άριθμός 13 ! Ούγκω και Ζολά ! Ο καθρέφτης και η... Άλμνη της Γενεύης ! Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ... ήλιθιος ! Ο πέδος του για τó άλλέκ κ.τ.λ.

Ένας άπό τούς άντιπροσωπευτικότερους συγγραφείς της έπο- χής τού γαλλικού ρομαντισμού είναι ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, μυθιστοριογράφος έστιας με πλοσσία και άγχαίνιστη φαντασία, ó όποιο, χάρις στό προσοπικό του πνεύρο, είχε όνομαστή στόν κοινό του «Στρατάρχης τών γραμμάτων».

Νοσηράνδς τήν καταγωγή, φαίνεται ότι είναι άπόγονος μιάς φελής νοσηράνδς πολεμιστίνης που πορεύσαν, άπ' αυτούς που έ- σχιζαν όδύσσοπα τήν Μεσόγειο με τίς φοβερές τους γαλερές κατά τούς παραμένοντες αλώνας π' είχαν άνακηρυχθεί βασίλεις τών θα- λασσών. Στο έργο του σε πολλά μέρη κάνει λόγο για τίς έποποιείες αυτές τών προγόνων του, για τούς ματωμένους θρούλους των και τó βόμια του, για όλον αυτόν τόν χαμένο και ληρομημένο κόσμο τών ήρώων, τόν γάμο τον ήρωα, δόξα και δαίηρο.

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είχε πραγματικά χάσει άπό τó ύψος τήν ύπερηφάνεια και τή φιλοπόλημη διάθεση τών παλαιών ήρωών. Σηβαρός, με πλατείς και γεμάτους ώμους, με μπροστίνη ήλιο- κρήνη φροσώναμο, με ποδιά, μεγάλη μουστάκια και σεννά φρεδιά, κατά άπό τά όποια σπινθηροπόλλισαν δύο κατάμαυρα μά- τια, προσελθός τó θαυμασμό και έπεβάλλετο άμείστος. Ήταν πνεύμα άνεξήγητο και φιλελεύθερο. Όσοι δέν τον είχαν πλη- σίσει τόν ένόμισαν κακο και άδικοητικό, στό βοθός ήρωας ήταν καλός και φιλοπόλητος. Μελετητής άκατοποίητος, ήταν σέ θέ- ση, χάρις στην άπύρατη μνήμη του να πραγματοποιείται όλα τά θέ- ματα με μεγάλη εύκολια.

Ο ντ' Ωρεβιγύ έγραφε πάντοτε στό κρεβάτι του. Κάθε πρωί ή ύπερηφάνια τού πήγαινε τó γάλα του στο κρεβάτι και, τοχίο ποιόσε διπλα του τó μόνον τραπέζι με τά λογιό-λογιό καλα- μάρια που βρισκόταν άπάντα και που χάρις αυτά δέ μπορούσε να γράφη ούτε λέξη. Στο καλομάρι αυτά ύπήσαν μελάνια όλων τών χρωμάτων. Τά χειρόγραφα τού Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ ήταν πο- λύχρωμα, όπως τά έπικλησιαστικά βιβλία τού μεσαιώνος ! Συνήθιζε λ.χ. να γράφη τή λέξη αίμα με κόκκινο μελάνι, τή νύχτα με μαύρο, τó άσος με πράσινο !

Όπως ο Πετρόρξης, ó Μπαρ- τελαίρ, ó Κοππέ και άλλοι συγ- γραφείς, έτσι και ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ άγαπούσε ύπερβολικά τίς γατες. Η Δειδοαίμονότα του, μιά μαθήρ, όραόστατη γάτα, ένας χα- ριτωμένος θηλοτός σατανά, έμενε ιστορηκή.

Άδύφ τού χαριτηώρος του, ó ό- μοιος δέν έπιδεχόταν καθόλου συμπιβασμούς και ύποχωρήσεις, ó Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είχε δημουουργήσει πολλές άντιπαθείτες και πολλούς άσπονδους έχθρούς.

Μά άν στό φιλολογικό πεδίο άναγκάζόταν συχνά να φανή σκλη- ρός και άμελετός, ήξερε πάντοτε να φέρναται ήπιότητα όταν τού καινε να συναντηθή καμιά φορά πουθενά με κανέναν έχθρό του.

Μιά μέρα ó εκλόσοφος Καρό, ένας άπό τούς άδαιλλάκτους έχθρούς του, έτυχε να βρεθή σε κάποιον σπίτι που ήταν ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ.

Ο μυθιστοριογράφος ύσοσθήμης στην οικοδόσεινα ότι δά φροθή καλά και δά θά προσελθίη καθόλου τόν έχθρό του. Άλλά ó Καρό, μόλις τόν είδε, τού είπα με ύφος άσελητικό :

— Καλημέρα, τίγρη !
— Περιόρω, πόρε ! τού άπάντησε με τή μεγάλη του ψυχραι- μιά ó ντ' Ωρεβιγύ. Δέν έξυφω και πουλό λόγο με άποκαλείτε τίγρη ! Έγώ δούλαχτονον δέν σάς είπα πρόστα κοτέ !

Οι άπαντήσεις του συνήθιζε να δίηη όταν τον προσελθόναν πα- ρέμιναν άδυσμύνητες. Τισυχερός, έξουσιόνατες, άσοςόλωναν πορκαλεινά όσους τολμούσαν να τόν προσβάλλουν.

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ συνήθιζε να διηγείται στους φίλους του τά γλένια που έκανε και να άπαίρεται πάσως για τά τρα- φεδά και ρομαντικά του όργια.

Μιά νύχτα, διηγούνητα, έτυχε να βρισκαται σ' ένα καφενοτέ δίπλα στον Άλβέρτο Ντελαί, ένα ληρομημένο συγγραφέα της έποχής ήπινής, που ούτε ώμορφος ήταν, ούτε και τολέντο σπου- δαίο είχε. Ο Ντελαί τόν άγνώριζε κατακόως μόνο. Όσοσό δέν άγγισαν να πιάσουν ποτρίνα. Σε μιά στιγμή, ó Ντελαί ρωτάει άπότομα τó μυθιστοριογράφο :

— Δι μου λέτε, άγαπήτá καίρι, είναι άλήθεια ότι θαμαόζετε τó Σοκράτη και τίς άνταλήψεις του ;

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ έγινε έξω φρονών άπού- ονας αούττ τήν άνόνητη έρώτηση.

— Νά σάς πώ, νεαρό μου, τού άπαντεά όμίσεως με βροντάδη φωνή. Πιόθάνον να είχα αυτό τó έλάτ-

τωμα κάποτε, αλλά χάρις στην ήλιθιότητα και τήν άσχημιά τής νέας γενείας, θεοραυόθηκα ριζικός επ' αυτόν τήν όρρωτοία.

Και έφού κατακαρούνασε με μιά ματιά παραφρονιστική τó δυστο- χασμένο Ντελαί, σηκώθηκε άπ' τó τραπέζι χωρίς διατυλώσεις και πήγε και κάθισε άλλοτ.

Ο μίγας γάλλος ποιητής Στέφανος Μολλαρέ διηγείται τó έ- ξής έπίσης χαριτωμένο ανέκδοτο για τó «Στρατοστρη τών γραμμο- τών» :

Έπί ένα διάστημα ó Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ συνήθιζε να τρώη σ' ένα ξενοδοχείο φημισμένο τότε για τó φροσάτοτα και νοστιμό- τατα θαλασσνά του. Έαήγανε ταχτικά μ' έρωμα έκει, μολοντάι ήταν βέβαιος πώς θά συναντήση σε πεινο τó μέρες πολλούς έχ- θρούς του, άπ' αυτούς που παυηριάζε συχνά με τά όργια του τα «γεμάτα βιτριόλι» και μεταξεί αυτών τόν διάσημο ήπινη τήν έπο- χή κριτικό Άρμόνδο Πομορσέν, τόν όποιοιον είχε ήπαινηλημένους μισαγγάση δια τών όργων του.

Μιά μέρα ó Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ πήγε λιγάκι όργα. Τό ξενο- δοχείο ήταν γεμάτο από όμοιες κυρίες που καλεσθέρμένους χρημα- τιστός που κατορθόθιζαν με μεγάλη τρέψη θαλασσνά. Δέν έμνε παρα μιά μόνο θεση, π' αυτή άπέναντε στον κριτικό Πομορσέν, στον όποιο ήπινους ήπινη τή στιγμή τó γεματόν μιά ντουζίνα φρεσκότατα στρέβια. Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, που τρέλαιόταν γι' αυτά τά θαλασσνά π' ήταν πρόθυμος τó συμβηλογήση εφρ- οσπινά με τόν έχθρό του, άν όχι να τον συζητήσει ή ήλιθιασε στό τραπεζί τού κριτικού και δείχνοντας τή θεση που έμενε κειή :

— Έπι-ορμεις, ύποσήμε ! τόν έρώτησε.

Εκαίως όμως τού άπαντήσε ψυχρότατα :

— Άνοσήμε πολύ, πέριε, με συνήθιζω να τρώω μόνος μεν πάντοτε...

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ έθύ- μωσε για μιά στιγμή, αλλά άμέσως, δείχνοντας τά στρέβια με τó δά- χτυλό του έφώνασε δυνατά :

— Μά τó Θεό, δέ σάς καταλα- βαίνω, ύποκομη ! Έν τούτοις βλέ- πο είσαστε δεκατρείς στό τραπέζι !

Κ' έφυγε άταραχος, ένω ό Που- μορσέν έμενε άποσθολακμένος.

Άδύφ τού σφοδρού άναγκαι- σμού τού ρομαντισμού και τού ησε- λισμού, δύο σχολών τότε με ένα- λώς άντιθέτες αισθητικές όνταλή- ψεις, ó Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ δέν τά πήγαινε καθόλου καλά με τó Ζολά, τόν έρχηγό τούγαλλιστού να- τυουραλισμού. Ίσοαίσθητός ός τó κόκκαλο, δέ μπορούσε νάναχθή τίς άσχετόσεις αυτές τής σχολής.

Κέποσε ó Ζολά, είρωμεύόμενος τούς ρομαντιστές, είπα :

— Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ είναι όρρωτό τά δέ τόν καθρέφτη μιάς νεουλόσιος για να νμίστη άμέσως ότι βρισκαται στή λίμνη τής Γενεύης !

— Μά τó Ζολά συμβαίνει τó άντίθετο, άπαντά ó ντ' Ωρεβιγύ. Αυτός βρισκαται μπροστά στή λίμνη τής Γενεύης και νομίζει ότι βρισκαται μπροστά σ' ένα καθρέφτη !

Παραδόξως, και με τόν ρομαντικό Ούγκω ó ντ' Ωρεβιγύ έέν βρισκόταν σέ τρεφούς σχέσεις.

Είνα γνωστός ό... πολυκαταιώτατος στιχός τού συγγραφέος τών «Άθλων», γι' αυτόν :

Ο φοβερός ήλιθιος Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ

Άλλά και αυτός δέν τού χάρισε κάστανα :

— Σέμφωνε, είπα όταν τó διαβάσα. Μά τή διαφρά ότι αυτός είναι ήλιθιος π' έγώ είμαι φοβερός !

Είνα παρικότ να προστεθή ότι τ... κομηνηικά αυτά ήπιόσετα, με τά όποια έδύλαξαν ó ένας τόν άλλο, δέν τούριζαν καθόλου προς τά πρόσωπα τους. Ήταν άλλως άπό τά συνήσιαμένα φιλο- φρονήματα τά τούσ γνώριμα στους φιλολογικούς κύκλους παρόν τών χωρών και εποχών...

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ, σαν άληθής κολλιτέχνης που ήταν δέν ήφνε να τού διαφύγη ποτέ καμιά αισθητική λαμπομαρία σχετική με τήν νοσημεία όραόστατη.

Η ώμορφιά τόν σογινοσθε βαδούταε παντού όπου και άν βρισκότανε, είτα στην τέχνη, είτα στή ζωή.

Άπό τήν έπιλησία δέν έλειπε ποτέ κάθε Κυριακή. Στατόαν πάντοσε στην ερώτη σειρά, νοικά τόν κέρο τών ψαλιών, κρη- τώνας άνοιχτό μπροστά του ένα εταγγέλιο με χρουή κόψη : με άν πρόσεχε κανείς, όθβλεπε γεματό άνάμει- σα στά αόλα του ένα καθρεφτάκι που ó Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγύ όν χρησιμοποιούσε για να θαμαόζη τίς όμοιες ( ) ( ) βρισκόνοσαν άπό πίσω του.

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΒΡΑΙ

ΤΟΥ κ. Κ. ΦΑΛΤΑΤΕ

Ο ΜΠΟΥΓΓΑΣ

Ένας ζωο έντελως... άσούδοτο ! Ο Ιερός Άγιος των Αιγυπτίων Τό ένδοξο βεδί του όπείου ή δόξα δέν... έξυμνήθη άκόμη. Η άφιέρωσις στην έκκλησία. Ο Ιερός μούγας. Πού διαπρέπεται ή παράδοσις του Ιερού βεός. Η λατρεία των χωρικών και ή περιποίησις των. Τό τέλος του Μπουγγά.

Είνα περιεργό πός ό «μουγγά» δέν άπησώλησε άκόμη την φιλολογιασος. Άν και είνα ένα ββδι, στήν τον ούτε νόμο περί άγροφυλακήσ Ισχύουσ, ούτε θρονάσι, είτε χωροφυλακος, ούτε άγροζήλια. Ο μουγγά, είνα ό πος' έσχόγη άσύδοτος μεταξό των ζώων. Ό,τι άπαγορεύεται για όλα τα άλλα ζώα-ββδια, βοσβάλιο, άλογο, μουλάρι, πρόβατο, ποταμιας-νι' ούδ' έντερονέται. Μασοει να χυλάση φράξιος να μη σέ περιβόλια και να πνήθ θρασί, να χαλώση μυρά δένδρο, και να μήν του μλήση κανείς. Άπεναντίας των περιποιδεται Ιδιαιτέρως έπειτα από κάθε καταστροφή πού έπιέρωθ. Καί, όπως όλα τα κήματα παλληγγυμένα και άπαλλέγγυτα, είνα έλαττέρα για τον μουγγά, έτσι και ό,τι ο σταύλι είνα όμοιο του, είνα άτιμωχο νι' αυτόν.

Ο μουγγάς άναγοσώμενος για τους χωρικούς της Βαλκανικής και της Μ. Ασίας τόν Ιερόν Άγιον των Αιγυπτίων. Συνηθως είνα και ούτος λευκός, όπως ήτο και τό Ιερό Αιγυπτιακό ββδι. Δέν είνα μάλιστα βέλοιο παράδοξον η άποστέλλη σνεχια της παραδοσεως, τού Ιερού Αιγυπτιακού ββδου, σνεχια ή όποια διασώθη από του, άγροφυλακος πληθυσμου της Άνατολής.

Είνα ένδοξόφρον νι' άσολυθη καιίς λίγο με τον μουγγά, γιτι, όπως άγραφο, ή σύγχρονη ιστορία και λαογραφία τόν άγιστό γιατί οι λόγιοι μας διν τόν έπύροσεν ως ζώο.

Ο μουγγάς είνα ό βασιλεύς μέσα σό μια άγέλη ή μάλλον είνα ό σουλάτιος της. Όλη ή άγέλη άποτελεί τό χωράμι του. Ο μουγγά: όμως δέν άντιπαι ούτε στην άγέλη, ούτε και σέ πανάτα άνθρωπον. Είνα άφιέρωμένος στην έκκλησίαν και αυτό προσθέτει μια άκομην άξιοσημείωση σελίδα στην ιστορία του μουγγά. Ο μουγγάς άπεφώνεται από μικρός στην έκκλησία του χωριού. Ο γεωργός πού θα τέχη να του γεννηθη ένας έξαιρετικώς εις ά μορφή και ρώμην άρσενικός μόσχου, άντι να τόν κρατήση για τόν έσσο του θα τόν χωρήσει εις την έκκλησίαν. Η δμοφά άνακινώνεται από της Ξωτίας Πύλης σό έντελλοσώμενον κοινόν, και από τότε ό Ιερός μόχος πένεται τό όνομα του μουγγά και άποστέ τα δικαιώματα της άσσοδοσις. Κανείς δέν τόν περάζει, κανείς δέν τόν χωριάζει, κανείς δέν έχει τό δικαίωμα να τον σπαρτήση σό όδρομο του. Ο μουγγάς ηγαίνεις όπου θελει και πάνει ό,τι θελει. Τα άλλα ββδια του χωριού άνήκουσ στην άγέλην ή σόν σταύλο, υφάσονται σό βοσκέντρο εις άγελόδρη ή σό σχοινο του άγροφυλάκα, άφρονεν νι' άλλέρη ή τόν άρσενικό. Ο μουγγάς είνα άπηλαγμένος από κάθε τιμωρία και κάθε άγγορία. Άρσεν γι' αυτόν ή έπίσιος του δει είνα άφιέρωμένος στην έκκλησίαν και ότι είνα ό μόνο; ταύρος της άγέλης του χωριού.

Τό έθιμον του άφιέρωσεν στην έκκλησίαν τους έλλαπτικούς άρσενικούς μόχους διατηρείται όμμερον ενόρματα στην Μακεδονία και την Θράκη, ένδ έχει ύποχώρηση πολύ στην Θεσσαλία και έχει σχεδόν τελείως έξαφανισθη από την άλλη άφρονική Έλλάδα.

Ο συγγραφεύς των «Διαβολικών», είχε, όπως πολλοί άλλοι πατριώτες του και έξοιο ποιητά και συγγραφείς, τό έλάτωμα να πνή. Με τό έλλοπ έυλασος τόν τρόπο να έρεθίθη τεχνητά η φαντασία του και να λημονη. Ο βιογραφός του λένει ότι έπέρσε όλη του η ζωή σέ κολληλα, πινότας εδιδάσκασ, τόσο πολυ, πού έν ήταν άλλοσ στή θέση του δει πηγαινα να δεκαπέσει μέρας σόν άλλο κόσμο. Άλλά ό Μασαμπ νι' Ξρεβιγύ ήταν προσημώμενος με μια σιδερένια ύβρια, ήταν μια Ισχυροτάτη πρσση από κεινος πού δέν κλονίζονται ένολοα από τό δηλητήρια.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε άνακαλύψει στή λασφורה των Ήλωνων Πεδίων ένα πμόδ όπου εσέχονζαν τζέμεν. Τό πμόδ αυτό είνα ενέριβρο, ένα ποτό τό όμοιον, είνα δραστηκώτατο δηλητήριο, πββε, τόν θανο και προσβάλλει ταχύτατά τό νοσητο μυελό.

Ο Μπασαμπ νι' Ξρεβιγύ άρχισα να πνή με πάθος αυτό τό διαβρωτικό έλξήριο πού δέν άφγησε να τόν στείλη μια ώρα άρχιτέρα σό τό τάφο.

Τό 1889 πέθανα από την καρδιά του πού είχε προσβληθη τα τελευταία χρόνια από τις καταρχήσεις.

Ο νι' Ξρεβιγύ, άν και φανατικός καθολικός, μετέφρασ στή Γαλλική γλώσσα την Πάπισσα Ισάβινα του άμνηστικού Έλληνος περηνόφρου Ροζή, ή όποια μετά χρόνια, είχε την τιμή τό μεταφρασθη και από ένα άλλο ποιητή της Γαλλίας, τόν περηνόμο Ζορζ έν συνεργασίος μετά τού Έλληνος Σόλτα.

Στήν Τουρκίαν όπως τό έθιμον διατηρείτο πιστάτα και μεταξό των Έλλήνων άγορών, αλλά και μεταξό των Τουρκων και Άρμενιων. Τό έθιμον του μουγγά βλάσκει ειςίως και σόν Πόντον, μεταξό των ίναι πληθυσμών και στην Βουλγαρία και όλοι οι πληθυσμοί, Έλληνες, Τούρκιοι, Βούλγαροι, Άρμενιοι την ίδίαν όνομασίαν έχουν για να χωρατεψουσ τον Ιερόν βοδν. Την λέξιν μ π ο υ γ γ α ς.

Τό μόνο ββδι τό όποιον δέν άκολουθει την άγέλην είνα ό μουγγά. Είνα όμως και τό μόνο ββδι πού δέν έχει δικό του σταύλο. Γενίως έλαττερον όπου θελει και εφρίσκει την τροφή του σά σπαρμένα χωράτια και περιβόλια χωρίς κανείς να του πνή παρατήρησι. Μόνον δικό του σταύλο δέν έχει ό μουγγάς. Όλοι όμως οι σταύλοι είνα δικό του. Όταν ό καιρός είνα καός, όταν βρέξη ή άσφαρξαι, ό χωρικός θα έσειση τόν σταύλο του άντικει για να μη μείνη σό ύπαιθρο ό μουγγά. Είνα χωρά ρολισα και καλό σημάδι για τόν χωρικό έπειτο πού ό μουγγά, θα καταδοθη να διασπεντερείσται σό σταύλο του.

Καθώς τόν περιποιδονται και τόν χοιρεύοντα όλοι, συνηθίζεις από μικρός τους άνθρώπους. Γίνεσαι τό πλέον υπερίπτανο, αλλά και τό πλέον ήμερο ββδι του χωριού. Τα παιδια παίζον μεζου του και τού δινεσαι από τό ψωμα των. Οι μεγάλοι μρωσονται και αυτοί τους μικρούς ήμφορ εις τόν μουγγά. Γινοιοι και αυτοί παιδια και παίζου με τό Ιερό ββδι. Τού ψωρον χάνδρες γαλάζεις για τό μάτι και μεθοδονόμο για την όμορφιά του περηνόν του λαμπ. Πολλές φορές τό βροχον και χρισόχορο σιά κέρτασ. Στά παλαιότερα μέλιτα τού όνομο, ό μουγγάς δέν έσπαρται, έγειροίσε και έτελείσται με κρικον θάνατον. Τώρα, όταν μεγαλώση πολύ ό μουγγάς, παραδίδεται σόν σταύλο και τό τίμημα της πωλήσεως του άνήκει στην έκκλησία. Τότε ό νέος μουγγάς ό όποιος έν τού μεταξό έχει άφιέρωθη από κάποιον άλλον χωρικόσ στην έκκλησίαν, παίρνει την θάση του παλαιού μουγγά, πού παρεδόθη σόν σταύλο.

Κ. Φαλτάτες

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΑΚΡΙΤΑΣ "ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ,"

Σέ πολλά μέρη της Μικρασίας και κυρίως σά διαμερισματα δένονται και σήμερα άκομη, αλλά έντελως παρεφθοσμένα και σέ γλώσσα κατά τό πλείστον Τουρκική, πολλά τραγουδία τού Άκριτικού ύψουλο.

Στά τραγουδία αυτά ό γνωστός ήρωσ Βασίλειος Διγενής Άκρίτας άποκαλείται χλευστικώς Κιόρσογλου, δηλαδή γιούσ του στραβού. Συλλογή των τραγουδιών αυτών έξεδόθη και μ' άλληνμοσ χωρατηφες πρό έτών στην Κωνσταντινούπολη με τον τίτλο «Η φυλλάδα του Κιόρσογλου».

Άλλά γιατί ή μρωσάεια αυτή έναντιόν του θρηλικού ήρωος ; Μετά την κατάληψη των μερών ίναισαν από τους Τούρκους πολλοί Έλληνες βεθθησαν στην άνάγη νι' άπαρνηθον σό την πρώτη στιγμή τόν έθιμοσ τους και η θρησεία τους και νι' εσπασοθον τόν Ιολομισμό. Μ' όλες αυτές τις θυσίας τους όμως οι Τούρκοι τους ύποπεσούνισσαν και αυτοί για να γίνον πού πολύ άρσενί σόνος κερόρας τον, παραβήσαν τό Άκριτικό τραγουδία πού μρωσάην για τήν παρορθήματα των Άσπαστών κατά των Τούρκων και όνομασαν και τόν κυρίως ήρωα των τραγουδιών αυτών εθροικια κριούσ τού στραβού.

Η άλλόδοση αυτή ίσπανυρία όφειλταται σό έξής : Ο Διγενής, όπως άλλωστε τό μρωσεται και τό ίδιο του τό έπώνυμο, (απορροχόμενος από δού γένν) ήταν από πατέρα Τούρκο, ό όποιος από έρωτα προς τη Χριστιανή μητέρα του ήρωος άλλοποιστήσται νι' έγινε Χριστιανός. Κατά τις Τουρκικές δόξασεις άλλόποιστόσόν έσπενθη τό «φωδ το Ιολία», έσπενώθη δηλαδή πνευματικώς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η Έταιρεία των Σιδηροδρόμων τού Λονδίνου και των περηνόμων του έσοθεύει μόνο για χαρτί εντελλοσίων και μολόρια 3500 λίρες την ήμερα !

Τό μεγάλο ρολόι τού Οδεσμοκώστω - Άβρα του Λονδίνου κίνει 37 λατρά για να κτηνηση της δώδεκα ώρας της μεσημβρίας, δηλαδή άρχίζει να σημαίνει μεσημέρι στις δώδεκα και τελειώνει στις δώδεκα και τριανταεπτά...

